
Список використаних джерел:

1. Верховод І.О. Теоретичні основи ідентифікації та принципи реформування соціальної сфери економіки сучасної України / І.О. Верховод // Україна: аспекти праці. – 2014. – № 6. – С. 28-37.
2. Геєць В.М. Ліберально-демократичні засади: курс на модернізацію України / В.М. Геєць // Економіка України. – 2010. – №3. – С. 4-20.
3. Лазарев В.А. К вопросу о соотношении понятий «сфера услуг», «непроизводственная сфера», «социальная сфера», «сфера обслуживания» и «сфера сервиса» / В.А. Лазарев // Науковедение. – 2016. – Т. 8. – № 6. – С. 53-63.
4. Маргулян Я.А. Социальная сфера региона как пространство развития человеческого капитала / Я.А. Маргулян, А.Ю. Булатецкая // Экономика, право, организация и управление в социальной работе: сборник научных трудов. – СПб., 2017. – С. 19-28.
5. Пакуліна А.А. Дослідження особливостей соціальної сфери України в умовах глобалізації економіки та аналіз трансформації її інституційного середовища / А.А. Пакуліна, Г.С. Пакуліна // Економічний простір. – 2014. – № 84. – С. 80-88.
6. Підлипна Р.П. Соціальна сфера в контексті її функціонування / Р.П. Підлипна // Вісник Львівської комерційної академії. Серія: економічна. – 2015. – Вип. 48. – С. 62-65.
7. Чернюк Л.Г. Соціальна інфраструктура та її пріоритетність в системі суспільного розвитку (методолого-організаційні аспекти) / Л.Г. Чернюк, П.В. Пепа // Вісник Чернігівського держ. ун-ту. (Серія: економічні науки). – Вип. 1 (56). – 2012. – С. 10-20.

Савченко К., магістр, **Фурс А.**, магістр,
Клименко Д., магістр, **Сушко А.**, магістр
Таврійський національний університет ім. В.І.
Вернадського, м. Київ, Україна

СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВ РЕГІОНУ

Конкурентоспроможність підприємства є надзвичайно складним об'єктом оцінки, прогнозування, управління.

Конкурентоспроможність можна оцінити шляхом порівняння підприємств, що належать до однієї сфери бізнесу, як у масштабах регіону, країни, так і в глобальних масштабах. Тому підприємство може бути визнане конкурентоспроможним на регіональному чи вітчизняному ринку і неконкурентоспроможним – на світовому. Нове конкурентне середовище потребує перегляду концептуальних підходів до трактування конкурентоспроможності підприємства та вироблення критеріїв і методів її оцінки, оскільки в умовах глобалізації створення потенціалу конкурентоспроможності можливе за умови орієнтації на рівень міжнародної конкуренції.

Управління конкурентоспроможністю підприємства – це цілеспрямований вплив на фактори і умови, які її формують. Результати аналізу і прогнозування впливу як позитивних, так і негативних факторів необхідно реалізувати в оригінально сформованих конкурентних перевагах, які передбачають використання нових можливостей ринкового середовища і мікросередовища підприємства, а також мінімізацію ризиків. Особливості побудови і функціонування системи управління підприємства залежать від взаємодії основних сил конкуренції в даній сфері бізнесу, стадії життєвого циклу підприємства, можливостей забезпечення гнучкості виробничої системи.

Головна передумова формування факторів, які забезпечують підприємству високі досягнення, полягає у здатності підприємства з'ясувати та утримати на протязі тривалого часу свої переваги як виробника товару у порівнянні з конкуруючими постачальниками.

Незважаючи на складний та багато причинний характер успіху, рішуче значення мають лише окремі параметри. Отже, високі досягнення на ринку у підприємства буде лише у тому випадку, якщо воно зможе досягти конкурентних переваг, опираючись на головні фактори успіху у своїй галузі.

Найбільш важливим завданням для підприємства сьогодні є не просто отримання кращих результатів та прийняття вірних рішень, а побудова та забезпечення функціонування систем організації управління та обліку, направлених на досягнення конкретної мети або вирішення конкретних завдань.

Перехід до ринкової економіки зумовлює необхідність системного дослідження та аналізу стану підприємств-конкурентів. За ринкових умов нормально функціонувати здатні тільки фінансово стабільні підприємства, управлінський персонал яких опанував сутність економічних аспектів управління конкуренцією.

Конкурентоспроможність підприємства потрібно розглядати як важливе стратегічне завдання, а формування потенціалу конкурентоспроможності – як основне завдання системи управління конкурентоспроможністю підприємства. Зрозуміло, що конкурентоспроможність є результатом функціонування всієї системи управління, однак формування стратегічних, перспективних та конкурентних переваг забезпечується системою стратегічного менеджменту і, в першу чергу, обраними підходами до формування і реалізації стратегії. На користь такого твердження можна привести одне з оригінальних визначень, поширених у стратегічному менеджменті, відповідного до якого формування потенціалу конкурентоспроможності трактується як “управління конкурентними перевагами” [1, с.36].

Реформування української економіки викликало перехід підприємств від діяльності в стабільному, регламентованому зверху середовищі до функціонування в умовах підвищеної нестабільності факторів зовнішнього середовища та їх невизначеності в часі. Керівництво підприємств змушене самостійно приймати довгострокові стратегічні рішення. Тому оволодіння стратегією управління конкурентоспроможністю постає життєво важливою проблемою і необхідною складовою частиною загальної системи стратегічного управління розвитком підприємства.

В основу розробки стратегії управління конкурентоспроможністю підприємства слід покласти насамперед принцип безперервної адаптації підприємства до мінливих умов господарської діяльності.

Вперше цей принцип було проаналізовано професором Кембріджського університету А. Чандлером і підтримано І. Ансоффом, Б. Карлоффом, П. Друкером. Чандлер на прикладі провідних американських корпорацій проведено дослідження трансформації стратегічного управління під впливом мінливого зовнішнього середовища. Внаслідок з'явилася еволюційна концепція стратегічного управління конкурентоспроможністю підприємств [2, с. 109].

Суть її полягає в тому, що зовнішнє середовище зазнає природної еволюції, за якої посилюється нестабільність економічного розвитку: оновлення продукції, зміни попиту, ділової активності, посилення чи послаблення позицій конкурентів тощо. Тому на кожному етапі в стратегії підприємства повинна мати місце відповідна політика (певні методи, способи та засоби реалізації), адекватна рівню зовнішньої нестабільності. Ця концепція характерна для підприємств, які функціонують у відносно стабільній економіці, де зміни відбуваються еволюційно, але в прогресуючому напрямку. На жаль, вона практично не пристосована для умов української економіки, яка переживає стрибкоподібні, революційні зміни, які спричиняють не сануючий, а руйнівний вплив на стан підприємства і економіки взагалі.

В основі організації системи стратегічного управління конкурентоспроможністю підприємства покладено такі етапи:

- стратегічний моніторинг або збір конкурентно-важливої інформації;
- розробка управлінських дій, зорієнтованих на зовнішнє середовище;
- третій етап пов'язаний з орієнтацією на внутрішні можливості підприємства.;
- з урахуванням результатів зовнішніх та внутрішніх досліджень розробити систему дій, зорієнтованих на конкретні ринкову ситуацію у певному конкурентному оточенні підприємства.

Таким чином, оцінка конкурентоспроможності підприємства та вибір конкурентної стратегії повинна базуватися на комплексному, багатовимірному підході до цього складного явища і враховувати як внутрішнє, так і зовнішнє середовище, як рівень фінансової стійкості підприємства, так і реальне становище підприємств конкурентів.

Список використаних джерел:

1. Коробов МЛ. Фінансово-економічний аналіз діяльності підприємств: Навч. посібник - 3-тє вид., переробл. І доп. - К.: Т-во „Знання”, КОО, 2002. - 294с.
2. Мендрул О.Г. Управління вартістю підприємства: монографія . - К.: СНЕУ, 2002.
3. Павлова В. А. Система управління конкурентоспроможністю підприємства: [Електронний ресурс] / В. А. Павлова, Р. В. Губарєв // Європейський вектор розвитку. – 2014. – № 2(17). – Режим доступу : <http://duer.edu/uploads/vidavnitsto14-15/10112.pdf>.